

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind

Citation: Knudsen, Jakob: "Romaner og Fortællinger", i Knudsen, Jakob: *Romaner og Fortællinger*, 1917, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knud03ctom-shoot-idm140657781796944/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Romaner og Fortællinger

saa utilfreds med disse Besøg, idet hun mente, at Præsten bidrog til at gjøre hendes Børn fremmede for hende.

De havde siddet længe og snakket, — ikke med andet Lys end Kakkellovnsilden.

«Nej, men saaen med at komme ind til det Dybeste, det Evige hos sig selv — det er en vanskelig Sag,» lød det henne fra Lænestolen, hvor Præsten sad. «Det er snart ligesom med at komme ind i Himmerig, det er en snæver Vej; man kan saa let kjøre Stjerten af Vognen, naar man skal ind ad den Port. — Jeg er nu bleven en Stakkel ved det, saaen menneskeligt talt, — eller ogsaa kom jeg derind, fordi jeg var en Stakkel i Forvejen. Det er it nemt at afgjøre, hvilket det var. — Og Anders — han var ogsaa kommen noget galt af Sted. Han var saaen bleven en Idealist af det — eller da noget til den Kant. Eller ogsaa kom han derind — saaen ind i det Dybeste — fordi han var en Idealist i Forvejen. — Men det er det, jeg mener med jer, I unge Folk fra Stavv — I er kommen saa skjønt fra den Indgang, I er int gaaet i Stykker ved det. Det er for det, I har saaen en dejlig Natur, det har jeg altider tykt.»

«Det kan jeg nu it forstaa, Steffensen,» sagde Niels, «te vi skulde have saaen en god Natur. For vi maa jo da have vore Forældres Natur, — og jeg er vis paa: Anders vilde have kaldt baade dem og hele vor Slægt for Kjæltringer.»

«Ja, det er jo ogsaa en kjædelig Fejl ved dem, det er sandt nok. Men — æh — jo, det er alligevel saaenen dejlig Natur. Saa levende og saa frodig, den kan bruge Livet og faa saa meget ud af det. — Men det kan godt være, te hvis I ikke havde lært Anders at kjende — og ait dét var ikke skeet, — saa var I alligevel aldrig kommen ind saaen til det Dybeste hos jer selv, det Evige, — saaen ind til at mødes med Gud.» — —

Præsten blev ved at snakke. Niels og Kirstine søgte at finde Meningen deri. Gjatrid sad blot og tænkte paa Anders.